

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupený advokátkou Mgr. Sylvou Pahutovou
sídlem Náměstí Jurije Gagarina 1230/3, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. MSK 130906/2024, ve věci
provedení záznamu bodů v registru řidičů,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou zdejšímu soudu dne 22. 1. 2025 se žalobce bránil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. MSK 130906/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 13. 8. 2024, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 3 z. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „z. č. 361/2000 Sb.“).
2. Žalobce v žalobě namítal nezpůsobilost příkazového bloku ze dne 16. 11. 2021, série BN/3605781 být podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Podle žalobce bylo místo spáchání přestupku uvedeno neurčitě a vágně tak, že nelze vyloučit, že k měření

Shodu s prvopisem potvrzuje

mohlo dojít mimo obec a absentuje tak esenciální náležitost bloku. Žalovaný se s tímto v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

3. Dále žalobce namítl procesní pochybení prvostupňového orgánu, spočívající v příliš krátké lhůtě k vyjádření se k podkladům, která znemožnila žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, podrobně je prostudovat a případně předložit a navrhnout důkazy, když fakticky měl k dispozici 3,5 hodiny během 4 pracovních dnů. Ani v odvolacím řízení se žalobce nemohl seznámit se spisem, když se dne 11. 9. 2024 v 9.00 dostavil k prvostupňovému orgánu, byl odeslán k žalovanému. Vada měla vliv na zákonnost řízení i rozhodnutí.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 8. 11. 2024 (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
6. K první žalobní námitce týkající se nevypořádání námitky ohledně nedostatečně určeného místa přestupkového jednání krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný shledal popis jednání za dostatečný, když z něj vyplývá komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta udělena; popis jednání v rozhodnutí citoval. Zdůraznil, že žalobce příkazový blok podepsal a neměl tedy v pochybnosti o tom, jakého přestupkového jednání se dopustil. Žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k námitce vznesené v přestupkovém řízení krajský soud proto neshledal důvodnou, když z napadeného rozhodnutí vyplývá, proč žalovaný považoval popis jednání za dostatečný.
7. Krajský soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného o dostatečnosti popisu jednání.
8. K blokovému řízení Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20), že se jedná o zjednodušené řízení, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty. Příkazový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a zakládá jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti příkazového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje § 91 a § 92 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
9. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 94/2012-20 ze dne 4. 9. 2012, příkazový blok nelze po obsahové stránce posuzovat s *rigidní přísností (...)*. Při zohlednění *specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích* (pozn. soudu: rozsudek byl přijat na podkladě úpravy § 85 zákona č. 200/1990 Sb., který na obsah bloku klad podobné nároky, jako nyní § 92 zák. č. 250/2016 Sb.). *Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být*

podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost. (podtrhl krajský soud).

10. Shodně se k dané problematice Nejvyšší správní soud vyslovil i ve svém rozsudku č. j. 4 As 8/2013-27, přijatém už na podkladě zákona č. 250/2016 Sb., když se přihlásil ke stávající judikatuře vycházející z předchozího zákona č. 200/1990 Sb. V němž mimo jiné v odstavcích 25 a 25 uvedl, že příkazní řízení je zkráceným a velmi zjednodušeným typem správního řízení, jehož podstata je postavená na procesní ekonomii řízení a spočívá v rychlém, neformálním projednání a vyřízení přestupku přímo na místě po jeho zjištění. V praxi správní orgán zpravidla ve velice krátkém čase projedná pachatelův přestupek a uloží mu za něj přiměřenou sankci, pokud s tím pachatel přestupku souhlasí. Příkazového bloku je využíváno typicky při projednávání přestupků z oblasti dopravy a provozu na pozemních komunikacích, jako tomu bylo i v nyní posuzovaném případě. Nároky na obsahové náležitosti příkazového bloku jsou určovány popsanou povahou příkazního řízení a blíže byly specifikovány (tehdy ve vztahu k pokutovému bloku vydávanému v blokovém řízení) již v § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), podle něhož pověřené osoby [n]a pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. S účinností od 1. 7. 2017 byl zákon o přestupcích zrušen a nahrazen zákonem o odpovědnosti za přestupky, přičemž dosavadní blokové řízení bylo nahrazeno příkazním řízením, při kterém je příkaz vydáván na místě. Namísto pokutového bloku se vydává příkazový blok, mezi jehož obsahové náležitosti patří mimo jiné i popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání [§ 92 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky]. V případě předchozí i současné právní úpravy správního trestání platila, resp. platí, povinnost popsat skutek, v němž má přestupek spočívat, podobně jako je tomu v oblasti soudního trestání, jehož principy se uplatní i pro oblast správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135). K podrobnosti popisu skutku odkázal na dosavadní judikaturu a zdůraznil, že smyslem popisu skutku je totiž jeho nezaměnitelnost, která hraje významnou roli zejména z pohledu dodržení zásady *ne bis in idem* (nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž skutek), ale i z pohledu práva na obhajobu (je třeba, aby obviněný věděl, co je mu kladeno za vinu a aby se tak mohl dostatečně a účinně bránit). Z uvedeného důvodu i příkazové bloky, jakožto formulářové písemné vyhotovení rozhodnutí o přestupku, obsahují kolonku pod č. 5. označenou: „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“. (odst. 29).
11. Krajský soud ověřil, že v nyní posuzované věci je na sporném bloku uvedeno 16. 11. 2021, 9.36 hod., ul. 17. listopadu ve Frýdku Místku ve směru k ul. Ostravská mot. voz. RZ: X porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h o 13 km/h (naměřeno 66 km/h). Dále je uvedeno, že pokuta uložena za přestupek podle § 125c/1/f/4 zák. č. 361/2000 Sb., Blok je podepsán žalobcem.

12. Dle krajského soudu jsou uvedené specifikace místa spáchání přestupků dostatečné, odpovídající výše uvedeným judikurním požadavkům. Z bloku jednoznačně vyplývá místo, kde žalobce jel naměřenou rychlostí 66 km/h, když je uvedena ulice i její směr.; současně je uvedeno i datum a hodina. Skutek je tak pospán nezaměnitelně ve smyslu dodržení zásady *ne bis in idem*. Současně z právní kvalifikace i popisu jednání zřejmé, že se tak stalo v obci, v místě se stanovenou rychlostí 50 km/h. S tímto žalobce souhlasil, když blok podepsal. Veškeré nyní uváděné úvahy, že se tak snad mělo stát před značkou počátku obce či za značkou, označující konec obce, jsou čistě spekulativní a na závěru o určitosti místa, kde k skutku došlo, nic nemění; podstatné je, že v daném místě byla rychlost omezena na 50 km/h. O spekulativnost námitky svědčí i to, že žalobce ani v žalobě neuvedl konkrétní místo, kde mělo podle něj k spáchání přestupku dojít, a které má být odlišné od místa, ke kterému se na bloku přihlásil. Neuvedl ani žádné důvody, které ho vedly k tomu, že v době podpisu bloku s popisem místa, skutku a přestupkového jednání souhlasil. O místě spáchání přestupku nejsou žádné pochybnosti. Ani z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo na pokutovém bloku vždy nezbytně nutné uvádět číslo komunikace a její kilometrové místo nebo číslo popisné domu (nebo jinou bližší identifikaci), kde mělo k přestupkovému jednání dojít. Žalobní námitka proto není důvodná.
13. Není důvodná ani námitka vady řízení spočívající v krátké lhůtě k seznámení se podklady pro rozhodnutí před správním orgánem prvního stupně. Žalobce totiž neuvedl, v čem konkrétně tato podle něj krátká lhůta ovlivnila zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy v předložení jakých konkrétních tvrzení či důkazů mu zabránila. Setrval pouze na obecném tvrzení, že lhůta byla příliš krátká a s podklady se seznámit nemohl. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je porušení ustanovení o řízení před správním orgánem relevantní pouze tehdy, pokud mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; konstantně toto potvrzuje i judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016-39), tak i právní teorie (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 622- 624). Žalobce neuvedl, jaká tvrzení a důkazy pro krátkou lhůtu nemohl uplatnit v řízení před prvním stupněm, proč je neuplatnil později, po uplynutí této lhůty, či nejpozději v řízení odvolacím. Neuvedl, proč v odvolacím řízení mohl nahlédnout do spisu u prvostupňového orgánu a proč, když seznal, že u prvostupňového orgánu se spis nenachází, nenahlédl do spisu u žalovaného, když nadto sídlo obou správních orgánů je vzdáleno pár minut městskou hromadnou dopravou či pěší chůzí. Neuvedl rovněž, jaká tvrzení a jaké důkazy chtěl žalovanému předložit, když nejpozději z prvostupňového rozhodnutí věděl, za jakých podkladů prvostupňový orgán vycházel. Ani v žalobě neuvedl svá tvrzení a důkazy, které chtěl předložit, v čemž mu měl zabránit vytýkaný postup správních orgánů. Za této situace krajský soud konstatuje, že z žalobních tvrzení ani z obsahu spisu nevyplývá, zda i případná nepřiměřeně krátká lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka proto není důvodná.
14. Jelikož tedy soud z výše uvedených důvodů seznal všechny v žalobě vznesené námitky proti žalovanému rozhodnutí za nedůvodné, je nucen uzavřít, že žaloba je jako celek rovněž nedůvodná. Jako takovou pak zdejší soud žalobu výrokem I tohoto rozsudku zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. února 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu